

אני קורא בעצמי

נוף שפָּזָה

"אמא, החפֵּשֶׁה התחילה, מתי נצא לטיול?"
 שואלת בְּרָכִי את אמא כָּבֵר בַּפְּעַם הַשְּׁלִישִׁית.
 "אני רוֹצֶה לְטַיֵּל בְּמִקוּמוֹת מְעֻנְנִים, לְרֹאוֹת נוֹפִים יְפִים!
 הָרִים עִם פְּרָחִים צְבֻעוֹנִים, גְּבֻעוֹת שְׁעֲלִיהֶן רוֹעִים כְּשִׁים..."
 אמא מְחִיקֶת חִיוּךְ קָצֵת עֲצוּב:
 "עֲכָשׁוּ שְׁלוֹשֶׁת הַשָּׁבוּעוֹת.
 אֲנִחְנוּ מִתְּאֲבָלִים וְלֹא מִטְיָלִים.
 בִּינְתִים, תִּסְתַּפְּקִי בְּנוֹף שְׁבִבִית."
 בְּרָכִי אֵינָה מְבִינָה: "אֵיזָה נוֹף?"
 ואמא מְצַבֵּיעָה: "הֵנָּה, בְּפִיּוֹר - הָרִים שֶׁל כָּלִים צְבֻעוֹנִים,
 וְעַל הַמְּטוֹת - גְּבֻעוֹת שֶׁל כְּסִים..."

מְשִׁמָּה

מְצֹאוּ אֶת 6 הַחֲפָצִים הַמְּסֻתָּרִים בֵּין הָהָרִים וְהַגְּבֻעוֹת,
וְצַבְּעוּ אוֹתָם בְּצֻבְּעִים הַנְּכוֹנִים!

